

Liiso elas ommas leese põlves puhhast ja
kassinat ello, kuidas se temma wiis noress sa-
dik olnud ja olli wägga kurb Luige parrast,
kedda Laas ni hirmsaste olli kiusanud, et enne
aega piddi hauda minnema, kuni ka temma
mulda läks.

Nenda on keik selle aea kannatamisjed,
mis saggedaste agga surmaga lõppewad, kus
keik hädda ja waew lõppeb. Selleparrast pra-
me ikka ütlemä:

Mullast ollen ma,

Mullaks saan ma ka,

Mullast ärratab mind ülles

Jesus! ja siis Temma süles

Hingan rahhuga;

Mullast ollen ma!

Se ei olle mitte kuulnud jut, waid tõeste
nenda sündinud ello luggo, kust iggamees woib
nähha, kui suurt hädda, kurri meel woib tei-
sele tehha ja mis süddame hädda Laas isse
surma tunnil on tunda sanud.

Hädda! hädda! sadab kurjus,

Rahho rõõm on Jesu warjus!

Kurw külw, rõmus leikus.

Kes sedda ei peaks teadma, et kurwast kül-
wist rõmus leikus tulleb, sedda ei woi minna
ristiinnimeseks piddada, — pühha kirri vä-
gib jo wägga selgeste, et riisti ja willetsusse
läbbi iggawest ello peame parrima. Agga ka
jubba siin ma peal saab ni mõnni sedda head
wahhetust tunda ja katsu, siin üks tükkike sesug-
gust wahhetust, mis isseennesest liig wanna polle.

Kaatal 1856 istusid ühhel kennal kewwa-
disel õhtul mõnned sõbrad ühhes koos, joda-
wa wina klasid ees. Mitto neist ollid ka
paljo reisinud ja wägga kaugel käinud, mui-
dogi teada, et nad siis ka mõnda ollid näi-
nud: piddi siis iggäiks aewiteks ühhe kenna
jutto kõnnelema sest, mis kegi omma reisi peal
näinud ehk kuulnud. Kõnneles siis üks neist
ühhe tõeste sündinud tükki ühhest Wenne mõis-
nikkust, mis teistele just auuks ei olnud. Ag-
ga minna ommast kobbast kostsin nende eest
mõnne sõnnaga, sest et ma neist ka mõnda
head teadsin.